

Димчо Дебелянов

Станси

I

С нечути стъпки в тъмен край отмина
денят, донесъл зной и знойна жад,
и свела небесата, нощ пустинна
лей сълзи над притихналия град.

И в тая нощ, на тебе посветена,
под ромона приспивен на дъжда,
заспива печалта ми, озарена
от спомена за твоят първо Да.

II

Долял из презморски страни,
страстен дъх ме унася, упива...
О, не бе ли тъй сладък дъхът
и на първата пролет щастлива?

Спомен тъмен тревожно сени
радостта ми, о, вихрено време!
Тез цветя, окол мен що цъфтят,
пак ли есенник лих ще отнеме?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6186>]